

ΦΙΛΙΠ ΠΟΥΛΜΑΝ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

17,5 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΣΕ 40 ΓΛΩΣΣΕΣ

ΒΙΒΛΙΟ 2

Ο Άρχοντας των Δύο Κόσμων

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE SUBTLE KNIFE
Από τις Εκδόσεις SCHOLASTIC PUBLICATIONS, Λονδίνο 1997
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Άρχοντας των δύο Κόσμων**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Philip Pullman
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κώστια Κοντολέων
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχοτά

© Philip Pullman, 1997

© Εικόνες εξωφύλλου: David Scutt, 1998

Cover reproduced by permission of Scholastic Ltd

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2000

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2000

Δέκατη έκτη ανατύπωση: Ιούλιος 2016, 31η χιλιάδα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-960-274-326-3

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-960-496-495-6

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΦΙΛΙΠ ΠΟΥΛΜΑΝ

Ο
ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΩΝ
ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ

Μετάφραση:
Κώστια Κοντολέων

Πρόλογος:
Μάνος Κοντολέων

ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΠΟΥΛΜΑΝ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η Τριλογία του Κόσμου:

Το Αστέρι του Βορρά, 1998, μετ. Κώστια Κοντολέων
Ο Άρχοντας των δύο Κόσμων, 2000, μετ. Κώστια Κοντολέων
Το Κεχρμπαρένιο Τηλεσκόπιο, 2002, μετ. Κώστια Κοντολέων

Για ενηλίκους:

Τα παραμύθια των αδελφών Γκριμ, 2013, μετ. Κώστια Κοντολέων

Λογοτεχνία για παιδιά:

Η Λίλα, ο Τσανγκ και ο άσπρος ελέφαντας, 2000
μετ. Κώστια Κοντολέων
Ο κόμης και ο μαύρος κνηγός, 2000, μετ. Κώστια Κοντολέων
Τζακ ο Φτεροπόδαρος, 2000, μετ. Κώστια Κοντολέων
Ο ιππότης του ρολογιού, 2000, μετ. Κώστια Κοντολέων
Αυτό που ήμουν κάποτε, 2001, μετ. Κώστια Κοντολέων
*Η Αχτύπητη Παρέα του Νιου Κατ: Κέρινα ομοιώματα
και κάλπικα σελίνια*, 2004, μετ. Κώστια Κοντολέων
*Η Αχτύπητη Παρέα του Νιου Κατ: Στοιχήματα, κλοπές
και μασκαρέματα*, 2004, μετ. Κώστια Κοντολέων
Η Σάλι Λόκχαρτ και τα ρουμπίνια στις στάχτες, 2006,
μετ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Το Σκιάχτρο και ο υπηρέτης του, 2007, μετ. Άννα Κοντολέων
Η Σάλι Λόκχαρτ και ο μάγος του βορρά, 2007,
μετ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Η Σάλι Λόκχαρτ και η τίγρη στο πηγάδι, 2008,
μετ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Η Σάλι Λόκχαρτ και η ξυπόλυτη πριγκίπισσα, 2009,
μετ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

Εικονογραφημένα:

Ένας γάτος με παπούτσια μαγικά, 2002, μετ. Κώστια Κοντολέων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ	11
1. Η γάτα και οι σημύδες	15
2. Ανάμεσα στις μάγισσες	47
3. Ο κόσμος των παιδιών	76
4. Η τρύπα στο κρανίο	96
5. Αεροπορικό επιστολόχαρτο	131
6. Φωτεινά ιπτάμενα σώματα	148
7. Η Ρολς Ρόις	182
8. Ο Πύργος των Αγγέλων	207
9. Κλοπή	235
10. Ο σαμάνος	255
11. Ο ναός με την πανοραμική θέα	272
12. Η γλώσσα της οθόνης	289
13. Έξαχτρο	308
14. Το φαράγγι στο Άλαμο	335
15. Αιματοβότανο	367

Το Αστέρι του Βορρά είναι το πρώτο μέρος μιας τριλογίας.

Η πρώτη ιστορία διαδραματίζεται σ' ένα σύμπαν παρόμοιο με το δικό μας, αλλά διαφορετικό με πολλούς τρόπους.

Η δεύτερη στο σύμπαν που ξέρουμε.

Η τρίτη κινείται ανάμεσα στα «σύμπαντα».

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Στον πρόλογο που είχα γράψει για την έκδοση του πρώτου τόμου της «Τριλογίας του Κόσμου» του Φίλιπ Πούλμαν είχα επισημάνει την ικανότητα του Άγγλου συγγραφέα να δημιουργεί τον δικό του κόσμο, να τον κάνει απόλυτα πιστευτό και στη συνέχεια να μεταφέρει στον αναγνώστη του μια σειρά δυνατών συγκινήσεων, καθώς παρουσιάζει πολλά και δυναμικά γεγονότα και πολλές και απρόβλεπτες φιλοσοφικές προτάσεις.

Ο πρώτος τόμος –Το Αστέρι του Βορρά– κέρδισε πολύ γρήγορα τους Έλληνες αναγνώστες και ανάμεσά τους αρκετοί θα είναι εκείνοι που θα περιμένουν τη συνέχεια των τόσο ανορθόδοξων περιπετειών, που τα πρόσωπα τα οποία είχαν γνωρίσει μέσα στις σελίδες εκείνου του πρώτου τόμου είχαν ζήσει.

Ο Άρχοντας των δύο Κόσμων νομίζω πως δε θα τους απογοητεύσει. Οι περιπέτειες συνεχίζονται, τα ευρήματα δε δείχνουν τάση να μειωθούν και οι όποιοι φιλοσοφικοί προβληματισμοί του συγγραφέα έχουν πάντα την εντελώς πρωτότυπη έκφρασή τους.

Ο Πούλμαν είναι ένας εκρηκτικός συγγραφέας. Δεν περιορίζει τις εμπνεύσεις του μέσα σε προκαθορισμένα λογοτεχνικά σχήματα και δείχνει να αμφισβητεί απόλυτα τις όποιες ειδολογικές κατατάξεις. Και αυτό ακριβώς το ζήτημα θα ήθελα να θίξω στον πρόλογο του δεύτερου τόμου της τριλογίας.

Τελικά τα μυθιστορήματα του Φίλιπ Πούλμαν είναι για παιδιά και νέους ή όχι; Μια τέτοια ερώτηση προσωπικά με βρίσκει αδιάφορο και όχι μόνο σε ό,τι μπορεί να αφορά τα έργα του βραβευμένου Άγγλου συγγραφέα. Πάντα πιστεύα και εξακολούθω να πιστεύω πως στη γνήσια λογοτεχνία δεν μπορεί να υπάρξει μια άνωθεν και εκ των προτέρων καθορισμένη κατάταξη ως προς την

ηλικία του αναγνώστη με τον οποίο ένα συγκεκριμένο έργο επιχειρεί μια συνάντηση. Τα λογοτεχνικά βιβλία στέκονται από τη μια πλευρά και οι αναγνώστες από την άλλη. Και η όποια σχέση θέσης ή αντίθεσης ανάμεσά τους πρέπει να πραγματώνεται με την ελεύθερη βούληση του αναγνώστη.

Μια βούληση που διαμορφώνεται όχι μόνο από τη βιολογική του ηλικία, αλλά και από την πνευματική του ωριμότητα και από την επικρατούσα για μια περίοδο ψυχολογική του διάθεση και βέβαια από το όποιο κέφι μπορεί να έχει ή όχι για το διάβασμα ενός έργου.

Με άλλα λόγια, δεν μπορώ να καταλάβω τι θα εμποδίσει έναν σαραντάχρονο να διαβάσει μια συλλογή παραμυθιών, αν έτσι τον προστάξει εκείνη τη στιγμή η επικρατούσα διάθεσή του. Όπως και αντίστοιχα δε θα εμποδίζα ποτέ έναν δεκάχρονο να προσπαθήσει να επικοινωνήσει με ένα μυθιστόρημα που ανήκει στη βιβλιοθήκη του πατέρα του. Όσο κι αν οι αναγνώστες μπορούν να ομαδοποιηθούν, τόσο παραμένουν παράλληλα και ξεχωριστές περιπτώσεις ο καθένας.

Αυτό το γεγονός έχω την αίσθηση πως εμείς οι συγγραφείς συχνά το ξεχνάμε. Όσοι αποφασίζουμε να απευθυνθούμε σε έναν νεαρό αναγνώστη σκεφτόμαστε κάτω από την ασφυκτική νουθεσία μιας παιδαγωγικής αντίληψης. Και όσοι πάλι θέλουμε να επικοινωνήσουμε με ενήλικους αναγνώστες, ούτε μας περνά από το μυαλό ότι τις σελίδες μας ίσως τις διαπεράσει το ιδιότυπα αναρχικό μάτι ενός εφήβου.

Για τα έργα που γράφονται από τους συγγραφείς της δεύτερης κατηγορίας, μια τέτοια παράβλεψη ίσως να μην έχει και τόση σημασία. Αλλά για τα έργα που γράφονται για να ενταχθούν σε μια κατηγορία παιδικής ή νεανικής λογοτεχνίας, η στάση αυτή των δημιουργών τους μπορεί σε κάποιες τουλάχιστον περιπτώσεις να τα ακρωτηριάσει. Η εκ των προτέρων απόφαση εκ μέρους του συγγραφέα για τις δυνατότητες του κοινού του ως προς την κατανόηση του έργου του, αν δε θέλω να τη χαρακτηρίσω ως φασιστική, σίγουρα πάντως είναι αντιδεοντολογική. Γιατί ποιος είναι εκείνος που θα έχει προαποφασίσει για το τι μπο-

ρεί και πρέπει να καταλάβει το παιδί ή ο έφηβος αναγνώστης;

Ο κάθε αναγνώστης είπαμε πως είναι μια ξεχωριστή περίπτωση και άλλωστε όλα εξελίσσονται, και αν ίσως σήμερα είναι λίγα τα παιδιά που θα έχουν την ωριμότητα να κατανοήσουν μια κάπως πιο περίπλοκη περιγραφή συναισθημάτων, αύριο, μεθαύριο θα υπάρξουν πολύ περισσότερα παιδιά με μια τέτοια ικανότητα. Η παιδική ηλικία, καλώς ή κακώς, είναι ένα άλλο θέμα – ωριμάζει από γενιά σε γενιά. Πάντως είναι γεγονός πως αρκετοί είναι εκείνοι οι συγγραφείς που δείχνουν να ριψοκινδυνεύουν την εκδοτική επιτυχία και να δημιουργούν έργα που δεν έχουν σαφή αναγνωστικά όρια ηλικίας.

Δεν είναι ο κατάλληλος χώρος να αναπτύξω περισσότερο το όλο ζήτημα, ούτε βέβαια να αναφέρω ονόματα ξένων και Ελλήνων συγγραφέων που έχουν να παρουσιάσουν έργα μιας τέτοιας «πολυμορφικής» οντότητας. Είναι όμως ο κατάλληλος χώρος για να τονίσω πως ο Φίλιπ Πούλμαν είναι ένας από αυτούς τους συγγραφείς. Και μάλιστα, αυτή τουλάχιστον την περίοδο, ίσως και ο πλέον πρωτοπόρος.

Τα έργα που αποτελούν τα δύο τρίτα της «Τριλογίας του Κόσμου» (και που κυκλοφορούν μεταφρασμένα στα ελληνικά) είναι μυθιστορήματα που έχουν έντονη πλοκή, δυνατή δράση, οικουμενικά μηνύματα και ανεξέλεγκτη φαντασία. Αρκετοί, τέλος, από τους βασικούς τους ήρωες είναι παιδιά. Στοιχεία όλα αυτά που ασφαλώς χαρακτηρίζουν τις προϋποθέσεις ένταξης των έργων στον χώρο της παιδικής και νεανικής λογοτεχνίας.

Αλλά, παράλληλα, διαθέτουν πολυποίκιλους και συχνά βαθυστόχαστους συμβολισμούς, χρησιμοποιούν υπαρκτά ή μη επιστημονικά πορίσματα και θέτουν ιδιαίτερος ριψοκίνδυνους προβληματισμούς γύρω από ζητήματα ηθικής και φιλοσοφίας. Όλα αυτά «σπρώχνουν» τα μυθιστορήματα προς μια κατηγορία έργων που απευθύνονται κυρίως σε ενήλικους αναγνώστες. Άρα... άρα, ο Φίλιπ Πούλμαν δείχνει να σαρκάζει τις όποιες δεσμεύσεις έχουν δημιουργήσει ειδολογικές κατατάξεις και, παρακάμπτοντας νόμους και προτάσεις ειδικών, στρέφεται κατευθείαν προς τους αναγνώ-

στες και ζητά από αυτούς ή να τον αγαπήσουν ή να αδιαφορήσουν γι' αυτόν.

Το ότι τα συγκεκριμένα έργα έχουν βραβευτεί με ιδιαίτερος αξιόλογα βραβεία αποδεικνύει πως οι ειδικοί κριτές υπέκνυσαν στην παντοδυναμία του ταλέντου του. Το ότι τα ίδια αυτά έργα έχουν να παρουσιάσουν αξιόλογες πωλήσεις σε διεθνές επίπεδο μαρτυρεί το ότι ένα πλατύ πολυποίκιλο ηλικιακά κοινό αντέδρασε θετικά στην πρόταση του συγγραφέα. Και το τελικό αποτέλεσμα δεν μπορεί να είναι άλλο από το ότι κάποιες απόψεις κατατάξεων και διαχωρισμών έχουν πλέον καταπέσει.

Τα μυθιστορήματα του Φίλιπ Πούλμαν απαιτούν μια ανάγνωση απελευθερωμένη από τις όποιες δεσμεύσεις. Ο συγγραφέας έχει δημιουργήσει το δικό του σύμπαν, έχει χαρίσει ζωή σε καθαρώς δικά του πλάσματα, αλλά την ίδια στιγμή έχει ανοίξει τους δρόμους εκείνους που μπορεί να ακολουθήσει ένα ευρύ κοινό.

Ίσως τελικά, σε μια περίοδο όπου η λογοτεχνία επανατοποθετεί τους στόχους της και επανεξετάζει τα μέσα της, η πρόταση του Πούλμαν να έχει τη δικιά της αξία. Ο Πούλμαν φιλοσοφεί και εικονογραφεί. Τα μέσα του είναι μόνο οι λέξεις. Λέξεις καθαρές που έχουν την ικανότητα να σχεδιάζουν σχεδόν με την αμεσότητα μιας ταινίας επιστημονικής φαντασίας. Εικόνες και νοήματα, περιγραφές και αναλύσεις. Μια άλλη σύνθεση των όσων μέχρι τώρα έχουμε γνωρίσει.

Όλα αυτά απαιτούν τολμηρούς αναγνώστες. Και φαίνεται πως πολλοί τολμηροί αναγνώστες υπάρχουν.

ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Η γάτα και οι σημύδες

Ο Γουίλ τράβηξε τη μητέρα του από το χέρι και της είπε: «Πάμε, πάμε...»

Εκείνη όμως έδειχνε απρόθυμη να τον ακολουθήσει. Ήταν ολοφάνερο πως φοβόταν ακόμη. Ο Γουίλ κοίταξε προσεκτικά από πάνω μέχρι κάτω το στενό δρομάκι, όσο φυσικά του επέτρεπε το φως του σούρουπου· τα μάτια του ερεύνησαν ένα προς ένα τα ομοιόμορφα σπίτια, τους μικροσκοπικούς κήπους, τους φράχτες με τους θάμνους, είδε τον ήλιο να λικνίζεται παιχνιδιάρικα πάνω στα παράθυρα της μιας πλευράς, αφήνοντας την άλλη στη σκιά. Δεν είχαν πολύ χρόνο μπροστά τους. Ήταν η ώρα που όλοι έτρωγαν το βραδινό φαγητό τους, κι ο Γουίλ ήταν κάτι παραπάνω από σίγουρος πως σύντομα θα έκαναν την εμφάνισή τους στους δρόμους και στα πεζοδρόμια τα παιδιά της γειτονιάς, έτοιμα να κοιτάξουν, να σχολιάσουν, να παρατηρήσουν. Ήταν επικίνδυνο να περιμένουν κι άλλο, αλλά το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να προσπαθήσει να την πείσει, όπως έκανε συνήθως.

«Μαμά, πάμε μέσα να δούμε την κυρία Κούπερ», της είπε. «Κοίτα, σχεδόν φτάσαμε».

«Την κυρία Κούπερ;» τον ρώτησε εκείνη διστακτικά.

Ο Γουίλ όμως χτυπούσε ήδη το κουδούνι. Για να το κάνει έπρεπε να ακουμπήσει κάτω την τσάντα του, επειδή με το άλλο του χέρι κρατούσε ακόμη εκείνο της μητέρας του. Ίσως να έβρισκε λιγάκι ενοχλητική την ιδέα πως θα μπορούσαν κάποιιοι να τον δουν σ' αυτή την ηλικία – ήταν πια σχεδόν δώδεκα χρονών – να κρατάει από το χέρι τη μητέρα του, αλλά ήξερε καλά τι θα της συνέβαινε αν δεν το έκανε.

Η πόρτα άνοιξε και στο άνοιγμά της παρουσιάστηκε η κυρωμένη από τα αρθριτικά φιγούρα της μεσόκοπης δασκάλας του πιάνου, σκορπίζοντας παντού ένα υπέροχο άρωμα λεβάντας, τόσο γνώριμο στον Γουίλ από την πρώτη μέρα που τη γνώρισε.

«Ποιος είναι; Εσύ είσαι, Γουίλιαμ;» τον ρώτησε η ηλικιωμένη κυρία. «Έχω να σε δω πάνω από έναν χρόνο. Τι θέλεις, χρυσό μου;»

«Θέλω να με αφήσετε να μπω για λίγο μέσα, σας παρακαλώ, και να φέρω και τη μητέρα μου μαζί», της είπε εκείνος αποφασιστικά.

Η κυρία Κούπερ γύρισε και κοίταξε τη γυναίκα με τ' αχτένιστα μαλλιά, το αφηρημένο βλέμμα κι εκείνη την υποψία χαμόγελου στα χείλη, ύστερα τα μάτια της έπεσαν πάνω στο πρόσωπο του αγοριού· από την άγρια λάμψη των ματιών του, τα σφιγμένα χείλη και το προτεταμένο σαγόνι κατάλαβε πόσο δυστυχισμένο έπρεπε να ένωθε εκείνη τη στιγμή. Μα ύστερα πρόσεξε πως η κυρία Πάρι, η μητέρα του Γουίλ, είχε βάψει μόνο το ένα της μάτι. Έδειχνε να μην το έχει συνειδητοποιήσει. Ούτε και ο Γουίλ. Ήταν ολοφάνερο πως κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Εντάξει...» του είπε και παραμέρισε για να τους κάνει χώρο να μουν στον στενό διάδρομο του σπιτιού.

Ο Γουίλ κοίταξε πάλι προσεκτικά από πάνω μέχρι κάτω τον δρόμο, πριν κλείσει την πόρτα. Από την κυρία Κούπερ δεν ξέφυγε τόσο δυνατά έσφιγγε η κυρία Πάρι το χέρι του γιου της και πόσο τρυφερά την οδηγούσε εκείνος στο σαλόνι όπου βρισκόταν το πιάνο (ήταν το μόνο δωμάτιο που ήξερε ο Γουίλ απ' όλο το σπίτι). Η κυρία Κούπερ πρόσεξε και κάτι ακόμη, πως τα ρούχα της κυρίας Πάρι μύριζαν ανεπαίσθητα μούχλα, σαν να είχαν μείνει πάρα πολύ καιρό στο πλυντήριο, πριν στεγνώσουν τελικά. Πόσο ίδιοι έδειχναν οι δυο τους έτσι όπως κάθονταν στον καναπέ, με τον απογευματινό ήλιο να πέφτει πάνω στα πρόσωπά τους, στα έντονα ζυγωματικά, στα μεγάλα μάτια, στα κατάμαυρα, σπαθάτα φρύδια τους.

«Τι είναι, Γουίλιαμ;» τον ρώτησε η κυρία Κούπερ. «Τι σου συμβαίνει;»

«Η μητέρα μου χρειάζεται ένα μέρος για να μείνει λίγες μέ-

ρες», της απάντησε εκείνος. «Μου είναι πολύ δύσκολο να τη φροντίζω εγώ στο σπίτι μας αυτή την περίοδο. Δε θέλω να πω με αυτό πως είναι άρρωστη. Απλώς είναι λιγάκι μπερδεμένη, αν και ίσως θα ήταν πιο σωστό αν έλεγα αναστατωμένη, κι αυτό της προκαλεί κάποιο άγχος. Δε θα σας είναι δύσκολο να τη φροντίσετε. Το μόνο που χρειάζεται είναι κάποιον που να της φέρεται ευγενικά και νομίζω πως είναι κάτι που εσείς μπορείτε να κάνετε πολύ εύκολα, έτσι δεν είναι;»

Η γυναίκα κοιτούσε ανέκφραστα τον γιο της, χωρίς να δείχνει ότι πολυκαταλάβαινε όσα έλεγε, και τότε η κυρία Κούπερ πρόσεξε τη μελανιά στο μάγουλό της. Ο Γουίλ δεν είχε πάρει ούτε στιγμή τα μάτια του από την κυρία Κούπερ και από την έκφρασή του εκείνη κατάλαβε πόσο απελπισμένος ήταν.

«Δε θα σας κοστίσει πολύ», συνέχισε ο Γουίλ. «Σας έφερα μερικά τρόφιμα, νομίζω πως είναι αρκετά για το λίγο διάστημα που θα μείνει μαζί σας. Μπορείτε να φάτε κι εσείς απ' αυτά, αν θέλετε. Δε θα την πειράξει διόλου να τα μοιραστεί μαζί σας».

«Μα... Δεν ξέρω αν είναι σωστό αυτό που κάνουμε... Μήπως θα ήταν καλύτερα να τη δει κάποιος γιατρός;»

«Όχι! Σας είπα, δεν είναι άρρωστη».

«Μα πρέπει να υπάρχει κάποιος που να μπορεί... Θέλω να πω, κάποιος γείτονας ή συγγενής...»

«Δεν έχουμε κανέναν συγγενή. Είμαστε μόνοι μας. Και οι γείτονές μας είναι πολύ απασχολημένοι με τα δικά τους προβλήματα για να ασχοληθούν μαζί μας».

«Οι κοινωνικές υπηρεσίες; Δε θέλω να σε απογοητεύσω, χρυσό μου, αλλά...»

«Όχι! Όχι! Το μόνο που χρειάζεται είναι λίγη βοήθεια. Δε θα μπορέσω να τη φροντίσω εγώ για λίγο καιρό, αλλά αυτό δε θα κρατήσει πολύ. Θα... Έχω να κάνω στο μεταξύ κάποιες δουλειές, αλλά θα γυρίσω σύντομα για να την ξαναπάρω στο σπίτι μας, σας το υπόσχομαι. Δε θα μείνει πολύ καιρό μαζί σας».

Η μητέρα κοιτούσε τον γιο της και ήταν ολοφάνερο πως τον εμπιστευόταν απόλυτα, εκείνος γύρισε κάποια στιγμή και της χα-

μογέλασε με τέτοια αγάπη και ενθάρρυνση, που η κυρία Κούπερ δεν μπόρεσε να του αρνηθεί στο τέλος.

«Καλά», είπε γυρίζοντας προς το μέρος της κυρίας Πάρι. «Είμαι σίγουρη πως δε θα υπάρξει πρόβλημα αν είναι για μια δυο μέρες. Μπορείτε να πάρετε το δωμάτιο της κόρης μου, αγαπητή μου. Μένει τώρα στην Αυστραλία, δε θα το ξαναχρειαστεί».

«Σας ευχαριστώ», είπε ο Γουίλ και σηκώθηκε από τον καναπέ· ήταν ολοφάνερο πως βιαζόταν πολύ να φύγει.

«Εσύ όμως πού θα βρισकेσαι;» τον ρώτησε η κυρία Κούπερ.

«Θα μείνω σ' έναν φίλο», της απάντησε. «Θα σας τηλεφωνώ συχνά. Έχω το τηλέφωνό σας. Όλα θα πάνε καλά».

Η μητέρα του τον κοιτούσε σασιτισμένη. Έσκυψε και τη φίλησε αδέξια.

«Μην ανησυχείς», της είπε. «Η κυρία Κούπερ θα σε φροντίσει καλύτερα από μένα, πιστεψέ με. Θα σου τηλεφωνήσω και θα μιλήσουμε πάλι αύριο».

Αγκαλιάστηκαν σφιχτά και ύστερα ο Γουίλ τη φίλησε ξανά και τράβηξε απαλά τα χέρια της από τον λαιμό του, πριν πάει προς την εξώπορτα. Από τη λάμψη των ματιών του η κυρία Κούπερ μπορούσε να καταλάβει πόσο ταραγμένος ήταν· εκείνος γύρισε προς το μέρος της, οι καλοί τρόποι που του είχαν μάθει νίκησαν την ταραχή του και της άπλωσε το χέρι του.

«Αντίο», της είπε, «και σας ευχαριστώ πολύ».

«Γουίλιαμ», του είπε εκείνη, «μακάρι να μου έλεγες τι σου συμβαίνει...»

«Είναι λίγο μπερδεμένη ιστορία», της απάντησε, «αλλά δε θα σας είναι καθόλου μετελάς, ειλικρινά».

Δεν ήταν αυτό που εννοούσε η κυρία Κούπερ και το ήξεραν και οι δύο. Ήταν όμως ολοφάνερο πως κατά κάποιον τρόπο ο Γουίλ είχε αναλάβει κάτι, ό,τι κι αν ήταν αυτό. Η ηλικιωμένη κυρία σκέφτηκε πως δεν είχε ξαναδεί ποτέ ως τότε ένα παιδί τόσο αποφασισμένο.

Έφυγε, ενώ ήδη στο μυαλό του στριφογύριζαν ένα σωρό σκέψεις, που όλες τους όμως εστιάζονταν στο άδειο τους σπίτι.

Το αδιέξοδο όπου έμενε ο Γουίλ με τη μητέρα του βρισκόταν σε μια μοντέρνα περιοχή –δώδεκα όλα κι όλα ομοιόμορφα σπίτια ήταν χτισμένα και από τις δυο του πλευρές–, μα το δικό τους ήταν χωρίς αμφιβολία το πιο φτωχικό και κακοσυντηρημένο. Ο κήπος μπροστά από το σπίτι είχε γίνει σωστή ζούγκλα από τα αγριόχορτα. Η μητέρα του είχε φυτέψει μερικούς θάμνους στις αρχές του χρόνου, αλλά είχαν ξεραθεί γιατί κανείς δε φρόντισε να τους ποτίσει όλο αυτό το διάστημα. Καθώς ο Γουίλ έστριβε από τη γωνία, η γάτα του η Μόξι σηκώθηκε από το αγαπημένο της μέρος – κάτω από την ορτανσία· παραδόξως, ήταν το μόνο φυτό που αντιστεκόταν ακόμη στη γενική εγκατάλειψη του κήπου. Τεντώθηκε, πριν πάει προς το μέρος του για να τον χαιρετήσει μ' ένα απαλό νουούρισμα και να τρίψει το κεφάλι της πάνω στο πόδι του.

Τη σήκωσε στην αγκαλιά του και της ψιθύρισε: «Ξαναγύρισαν, Μόξι; Μήπως τους είδες;»

Μέσα στο σπίτι δεν ακουγόταν κανένας θόρυβος. Στο αχνό φως του σούρουπου, ο γείτονας στην απέναντι πλευρά του δρόμου έπλενε το αυτοκίνητό του, αλλά δεν πρόσεξε τον Γουίλ, κι εκείνος δε γύρισε καθόλου να τον κοιτάξει. Όσο λιγότερα έπεφταν στην αντίληψη των άλλων για τον Γουίλ και τη μητέρα του, τόσο το καλύτερο.

Σφίγγοντας τη Μόξι στο στήθος του, ξεκλείδωσε με γρήγορες κινήσεις την πόρτα και μπήκε στο σπίτι. Στάθηκε κι αφουγκράστηκε πολύ προσεκτικά για λίγο, πριν την αφήσει και πάλι κάτω. Δεν άκουσε τίποτα, το σπίτι ήταν εντελώς άδειο.

Της άνοιξε μια κονσέρβα και την άφησε να τη φάει στην κουζίνα. Πόση ώρα θα μεσολαβούσε πριν ξαναγυρίσουν οι άντρες; Δεν μπορούσε να πει με βεβαιότητα, έτσι το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να κινηθεί όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Ανέβηκε στο πάνω πάτωμα και άρχισε να ψάχνει.

Αυτό που ζητούσε να βρει ήταν μια πράσινη φθαρμένη δερμάτινη θήκη αλληλογραφίας. Υπάρχει ένας εκπληκτικός αριθμός σημείων για να κρύψει κανείς αντικείμενα τέτοιου μεγέθους ακόμη και σ' ένα σύγχρονο σπίτι. Δε χρειάζεσαι μυστικά περάσματα και αχανή υπόγεια προκειμένου να δυσκολέψεις τους άλλους

να τα βρουν. Ο Γουίλ έψαξε πρώτα στην κρεβατοκάμαρα της μητέρας του –κατά βάθος ντρεπόταν που αναγκάστηκε να κοιτάξει μέσα στα συρτάρια όπου φύλαγε τα εσώρουχά της–, κι όταν τέλειωσε από κει, άρχισε να ψάχνει συστηματικά και τα υπόλοιπα δωμάτια του πάνω πατώματος, ακόμη και το δικό του. Η Μόξι ήρθε κοντά του να δει τι έκανε, ύστερα κάθισε δίπλα του για να του κάνει παρέα κι άρχισε να πλένει το τρίχωμά της.

Δεν μπόρεσε όμως να βρει πουθενά την πράσινη δερμάτινη θήκη που έψαχνε.

Είχε πια σκοτεινιάσει και πεινούσε. Άνοιξε μια κονσέρβα με φασόλια, την άδειασε πάνω σε μια φέτα ψωμί και κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας. Όση ώρα έτρωγε, αναρωτιόταν συνέχεια με ποια σειρά έπρεπε να ψάξει τα δωμάτια του κάτω πατώματος.

Την ώρα που τελειωνε το φαγητό του, χτύπησε το τηλέφωνο. Έμεινε τελείως ακίνητος, η καρδιά του χοροπηδούσε σαν τρελή στο στήθος του. Μέτρησε είκοσι έξι χτυπήματα και μετά το τηλέφωνο σταμάτησε να χτυπάει. Έβαλε το πιάτο του στον νεροχύτη και άρχισε να ψάχνει πάλι.

Τέσσερις ώρες αργότερα έψαχνε ακόμη για την πράσινη δερμάτινη θήκη. Ήταν μία και μισή και ένιωθε εξαντλημένος. Ξάπλωσε στο κρεβάτι του με τα ρούχα και αποκοιμήθηκε αμέσως. Τον ύπνο του τάραξαν πολλά και βασανιστικά όνειρα: το δυστυχημένο και τρομαγμένο πρόσωπο της μητέρας του ήταν πάντα εκεί, σε όλα του τα όνειρα, έτσι να άπλωνε το χέρι του, νόμιζε πως θα μπορούσε να το αγγίξει, βρισκόταν τόσο κοντά του μα και συνάμα τόσο μακριά του.

Του φάνηκε πως μόλις είχε κλείσει τα μάτια του (κι ας είχε κοιμηθεί σχεδόν τρεις ολόκερες ώρες) όταν ξύπνησε, ξέροντας δύο πράγματα ταυτόχρονα.

Πρώτον, ήξερε πού ήταν η θήκη. Και, δεύτερον, ήξερε πως οι άντρες βρισκόνταν στο κάτω πάτωμα και άνοιγαν ήδη την πόρτα της κουζίνας.

Σήκωσε τη Μόξι που είχε ξαπλώσει πάνω του και τη χάιδεψε απαλά για να σταματήσει τη νυσταγμένη διαμαρτυρία της. Μετά κατέβασε τα πόδια του από την άλλη μεριά του κρεβατιού και φόρεσε τα παπούτσια του· κάθε νεύρο του κορμιού του το ένιωθε τεντωμένο στην προσπάθειά του να μη χάσει κανέναν ήχο, να μην του ξεφύγει τίποτα απ' ό,τι γινόταν στο κάτω πάτωμα. Ήταν ήχοι ανεπαίσθητοι: μια καρέκλα που κάποιος τη σήκωσε και την ξανάβαλε στη θέση της, ένας σύντομος ψίθυρος, το τριξιμο κάποιας σανίδα στο πάτωμα.

Με πολύ πιο αθόρυβες κινήσεις από τις δικές τους βγήκε από το δωμάτιό του και, περπατώντας στις μύτες των ποδιών του, έφτασε ως τον ξενώνα, στην αρχή της σκάλας. Δεν ήταν τελείως σκοτεινά και στο αδύναμο φως που σκόρπιζε η χαρραυγή της καινούργιας μέρας μπόρεσε να δει την παλιά ραπτομηχανή με το πεντάλ. Είχε ψάξει λεπτομερώς αυτό το δωμάτιο μόλις πριν από λίγες ώρες, αλλά είχε ξεχάσει τελείως το ντουλάπι πλάι στη ραπτομηχανή, όπου φυλούσαν όλα τα πατρόν και τις κουβαρίστρες.

Με απαλές κινήσεις άρχισε να ψαχουλεύει στα τυφλά για να το βρει, ενώ παράλληλα με τεντωμένα τ' αυτιά του προσπαθούσε να πιάσει κάθε θόρυβο που προερχόταν από το κάτω πάτωμα. Οι άντρες ανέβαιναν τώρα στον πάνω όροφο και ο Γουίλ μπόρεσε να δει ένα αγνό φως, ίσως από κάποιον φακό που κρατούσαν, να τρεμοπαίζει κάτω από τη χαραμάδα της πόρτας.

Ύστερα τα δάχτυλά του άγγιξαν το μάνταλο που κρατούσε κλειστό το ντουλάπι, το άνοιξε, κι εκεί, όπως ακριβώς το είχε νιώσει, βρισκόταν η δερμάτινη θήκη αλληλογραφίας.

Και τώρα τι μπορούσε να κάνει;

Τίποτα προς το παρόν. Σύρθηκε στο θαμπό φως με την καρδιά του να χτυπάει δυνατά, ενώ αφουγκραζόταν προσεκτικά.

Οι δυο άντρες ήταν ήδη στον διάδρομο. Άκουσε τον έναν να λέει σιγανά: «Κάνε γρήγορα. Ακούω τον γαλατά να ανηφορίζει τον δρόμο».

«Δεν έχει φτάσει όμως ακόμη ως εδώ», είπε η άλλη φωνή. «Θα πρέπει να ψάξουμε και το πάνω πάτωμα».

«Πήγαινε, λοιπόν. Μη χαζεύεις».

Ο Γουίλ ένιωσε κάθε νεύρο του κορμιού του να τεντώνεται μόλις άκουσε το σιγανό τριξιμο στο κεφαλόσκαλο. Ο άντρας δεν έκανε καθόλου θόρυβο, αλλά δεν μπορείς να αποφύγεις το τρίξιμο στα ξύλινα σκαλοπάτια αν δεν ξέρεις πού ακριβώς να πατήσεις. Μετά έγινε μια παύση. Μια πολύ λεπτή δέση από το φως ενός φακού σάρωσε το πάτωμα απ' έξω: ο Γουίλ το είδε κάτω από τη χαραμάδα της πόρτας.

Η πόρτα άνοιξε αργά. Ο Γουίλ περιέμενε μέχρι να ανοίξει τελείως και να φανεί στο άνοιγμά της ο άντρας και τότε τινάχτηκε και έπεσε με δύναμη πάνω στην κοιλιά του εισβολέα.

Κανείς όμως από τους δυο τους δεν είδε τη γάτα.

Καθώς ο άντρας έφτανε στο κεφαλόσκαλο, η Μόξι βγήκε αθόρυβα από την κρεβατοκάμαρα και στάθηκε με σηκωμένη την ουρά της πίσω από τα πόδια του άγνωστου άντρα, έτοιμη να τριφτεί πάνω του. Φυσικά εκείνος μπορούσε να αντιμετωπίσει αρκετά εύκολα τον Γουίλ, επειδή ήταν εκπαιδευμένος γι' αυτό που έκανε και επειδή είχε απογυμνώσει την καρδιά του από κάθε συναίσθημα, αλλά η γάτα στεκόταν ήδη πίσω του και, καθώς εκείνος προσπάθησε να κάνει μερικά βήματα προς τα πίσω, σκόνταψε πάνω της. Αφήνοντας να του ξεφύγει μια τρομακτική κραυγή αγωνίας, έπεσε με την πλάτη στη σκάλα και, κατακλυδώντας, χτύπησε με δύναμη το κεφάλι του στο τραπέζι του διαδρόμου.

Ο Γουίλ άκουσε έναν φρικτό θόρυβο, σαν από κάτι που έσπαξε σε χίλια κομμάτια, μα δε σταμάτησε ούτε στιγμή: κρεμάστηκε από τα κάγκελα, πηδώντας πάνω από το σώμα του άντρα που είχε σωριαστεί στη βάση της σκάλας, άρπαξε από το τραπέζι τη φθαρμένη τσάντα που χρησιμοποιούσαν για τα ψώνια, βγήκε από την εξώπορτα και απομακρύνθηκε, πριν ο δεύτερος άντρας προλάβει να βγει από το σαλόνι, παραξενεμένος απ' όλη αυτή τη φασαρία.

Ακόμη και μέσα στον φόβο και στη βιασύνη του ο Γουίλ αναρωτήθηκε γιατί δεν του έβαλε τις φωνές, ούτε τον κινήγησε. Θα ανακάλυπταν τα ίχνη του σύντομα όμως και θα τον κυνηγούσαν

με τα αυτοκίνητά τους. Το μόνο που του έμενε να κάνει ήταν να το βάλει στα πόδια όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Είδε τον γαλατά να στρίβει στον δρόμο, τα φώτα από το ηλεκτρικό καρότσι του αχνόφεγγαν στο αμυδρό φως της αυγής που απλωνόταν ήδη στον ουρανό. Ο Γουίλ πήδηξε πάνω από τον φράχτη στον διπλανό κήπο, κατηφόρισε το δρομάκι πίσω από το σπίτι, σκαρφάλωσε στον τοίχο του επόμενου κήπου, διέσχισε μια πρασιά νωπή ακόμη από την υγρασία της νύχτας, πέρασε ανάμεσα από τους θάμνους ενός άλλου φράχτη και χώθηκε στο σύμπλεγμα θάμνων και δέντρων που υπήρχε ανάμεσα στην περιοχή με τα σπίτια και στον κεντρικό δρόμο· εκεί σύρθηκε λαχανιασμένος κάτω από έναν θάμνο και ξάπλωσε τρέμοντας από φόβο. Ήταν πολύ νωρίς ακόμη για να βγει στον δρόμο: θα το έκανε αργότερα, όταν θα είχε αρχίσει ήδη η κυκλοφορία.

Δεν μπορούσε να βγάλει από το μυαλό του εκείνο τον φοβερό θόρυβο, τη στιγμή που το κεφάλι του άντρα χτυπούσε στην κόχη του τραπεζιού· και δε θα ξεχνούσε ποτέ την αλλόκοτη στάση του κεφαλιού του, τον σπασμένο του λαιμό, την ακαμψία του κορμιού του. Ήταν νεκρός· κι αυτός τον είχε σκοτώσει.

Δεν μπορούσε να τα βγάλει όλα αυτά από το μυαλό του, αλλά ήξερε πως έπρεπε να το κάνει. Είχε τόσα πράγματα να σκεφτεί. Τη μητέρα του: θα ήταν πραγματικά ασφαλής εκεί όπου βρισκόταν; Ήταν τόσο σίγουρος πως η κυρία Κούπερ δε θα μιλούσε; Έστω κι αν ο Γουίλ δεν εμφανιζόταν σε λίγες μέρες, όπως είχε υποσχεθεί πως θα έκανε; Δεν μπορούσε να κρατήσει πια τον λόγο του, το γεγονός πως είχε σκοτώσει κάποιον θα ανέτρεπε τα πάντα στη ζωή του.

Και η Μόξι; Ποιος θα τάζε τη Μόξι; Θα αναρωτιόταν πού είχαν πάει οι δυο τους; Θα προσπαθούσε να τους ακολουθήσει;

Είχε ήδη αρχίσει να ξημερώνει. Υπήρχε πια αρκετό φως για να ελέγξει αν ήταν όλα μέσα στην τσάντα: το πορτοφόλι της μητέρας του, το τελευταίο γράμμα από τον δικηγόρο τους, ο οδικός χάρτης της Νότιας Αγγλίας, σοκολάτες, μια οδοντόκρεμα, κάνα δυο ζευγάρια κάλτσες και παντελόνια. Και φυσικά η πράσινη δερμάτινη θήκη αλληλογραφίας.

‘Όλα ήταν εκεί. ‘Όλα πήγαιναν όπως τα είχε σχεδιάσει.
Το μόνο μελανό σημείο ήταν πως είχε σκοτώσει κάποιον.

Ο Γουίλ συνειδητοποίησε για πρώτη φορά πως η μητέρα του ήταν διαφορετική από τους άλλους και ότι έπρεπε να τη φροντίζει όταν ήταν μόλις επτά χρονών. Είχαν πάει σ’ ένα σουπερμάρκετ και έπαιζαν ένα παιχνίδι: επιτρεπόταν να βάζουν μόνο ένα αντικείμενο μέσα στο καρότσι τους, μα αυτό έπρεπε να γίνεται όταν δεν τους έβλεπε κανείς. Ο Γουίλ είχε αναλάβει να κοιτάζει κάθε λίγο γύρω του και να ψιθυρίζει την κατάλληλη στιγμή «τώρα». Τότε εκείνη άρπαζε μια κονσέρβα ή ένα πακέτο από το ράφι και το έβαζε αθόρυβα μέσα στο καρότσι τους. Όταν θα το γέμιζαν θα ήταν ασφαλείς, γιατί θα γίνονταν αόρατοι.

Ήταν ένα συναρπαστικό παιχνίδι και συνέχισαν να το παίζουν για πολλή ώρα, γιατί ήταν Σάββατο πρωί και το μαγαζί γεμάτο πελάτες· ήταν καλοί και οι δυο σ’ αυτό που έκαναν και συνεργάζονταν πολύ καλά. Εμπιστεύονταν ο ένας τον άλλον. Ο Γουίλ αγαπούσε τη μητέρα του πάρα πολύ και της το έλεγε συχνά, μα κι εκείνη του έλεγε το ίδιο.

Όταν έφτασαν στο ταμείο, ο Γουίλ ήταν ενθουσιασμένος και ευτυχισμένος επειδή ήξερε πως είχαν σχεδόν κερδίσει. Και όταν η μητέρα του δεν μπόρεσε να βρει το πορτοφόλι της, πίστεψε πως ήταν κι αυτό μέρος του παιχνιδιού και συνέχισε να το πιστεύει ακόμη κι όταν την άκουσε να λέει πως της το είχαν κλέψει οι εχθροί τους. Ο Γουίλ όμως είχε αρχίσει να κουράζεται πια και να πεινάει, ενώ η μαμά του δεν έδειχνε τόσο ευτυχισμένη όσο πριν. Στην πραγματικότητα ήταν κατατρομαγμένη και αναγκάστηκαν να ξαναβάλουν τα πράγματα στα ράφια, αλλά αυτή τη φορά έπρεπε να είναι πολύ προσεκτικοί, επειδή οι εχθροί θα ανακάλυπταν τα ίχνη τους μέσα από τον κωδικό αριθμό της πιστωτικής της κάρτας, τον οποίο σίγουρα ήξεραν, αφού είχαν ήδη στα χέρια τους το πορτοφόλι της...

Ο Γουίλ άρχισε να φοβάται όλο και περισσότερο καθώς περ-

νούσε η ώρα. Τότε συνειδητοποίησε πόσο έξυπνη ήταν η μητέρα του που μετέτρεψε αυτό τον υπαρκτό κίνδυνο σε παιχνίδι, για να μην τον ανησυχήσει, και πως, τώρα που ήξερε την αλήθεια, έπρεπε να υποκριθεί κι εκείνος ότι δεν ήταν τρομαγμένος για να την καθησυχάσει.

Έτσι, το αγοράκι αναγκάστηκε να υποκριθεί πως ήταν ακόμη μέσα στο παιχνίδι για να μην την ανησυχήσει και γύρισαν σπίτι τους χωρίς καθόλου ψώνια, αλλά σίγουρα ασφαλείς από τους εχθρούς τους. Κι ας βρήκε ο Γουίλ αργότερα το πορτοφόλι της μητέρας του πάνω στο τραπέζι του διαδρόμου. Ωστόσο, τη Δευτέρα πήγαν μαζί στην τράπεζα και έκλεισαν τον λογαριασμό της και άνοιξαν έναν καινούργιο αλλού για να είναι σίγουροι. Έτσι πέρασε ο κίνδυνος.

Κάποια στιγμή όμως, στη διάρκεια των επόμενων μηνών, ο Γουίλ συνειδητοποίησε αργά και απρόθυμα πως οι εχθροί της μητέρας του δεν ήταν έξω στον κόσμο, αλλά μέσα στο μυαλό της. Αυτό όμως δεν τους έκανε λιγότερο αληθινούς, λιγότερο τρομακτικούς και επικίνδυνους. Γι' αυτόν σήμαινε πως έπρεπε να την προστατεύει ακόμη περισσότερο από δω και πέρα. Και ύστερα από εκείνη τη φορά στο σουπερμάρκετ, όπου για πρώτη φορά συνειδητοποίησε ότι έπρεπε να υποκριθεί για να μην ανησυχήσει τη μητέρα του, ένα μέρος του μυαλού του βρισκόταν πάντα σε ετοιμότητα για να αντιμετωπίζει τις ανησυχίες της. Την αγαπούσε τόσο πολύ, που θα μπορούσε ακόμη και να θυσιάσει τη ζωή του για να την προστατέψει.

Όσο για τον πατέρα του Γουίλ, είχε εξαφανιστεί από τη ζωή τους τόσο πολύ καιρό πριν, που ο Γουίλ δεν μπορούσε πια να θυμηθεί οτιδήποτε είχε σχέση μ' αυτόν. Ο Γουίλ ένιωθε μια ασίγηστη περιέργεια για τον πατέρα του και βομβάρδιζε συνήθως τη μητέρα του μ' έναν σωρό ερωτήσεις, στις περισσότερες από τις οποίες εκείνη δεν μπορούσε να δώσει απαντήσεις.

«Ήταν πλούσιος;»

«Πού πήγε;»

«Γιατί έφυγε;»

«Είναι νεκρός;»

«Θα ξαναγυρίσει;»

«Πώς ήταν;»

Η τελευταία ερώτηση ήταν η μόνη στην οποία μπορούσε να τον βοηθήσει. Ο Τζον Πάρι ήταν όμορφος άντρας, ένας γενναίος και ευφυής αξιωματικός του Βασιλικού Ναυτικού, που είχε εγκαταλείψει το ναυτικό για να γίνει εξερευνητής και να οργανώσει αποστολές στα πιο απομακρυσμένα μέρη του κόσμου. Ο Γουίλ ανατρίχιαζε κάθε φορά που το άκουγε αυτό. Κανένας πατέρας δεν μπορούσε να είναι πιο συναρπαστικός από έναν εξερευνητή. Από τότε σε όλα του τα παιχνίδια είχε έναν αόρατο σύντροφο: αυτός κι ο πατέρας του ήταν πάντα μαζί, άλλοτε ανοίγοντας δρόμο μέσα στη ζούγκλα, άλλοτε σκιάζοντας με το χέρι τα μάτια τους για να ατενίσουν τις φουρτουνιασμένες θάλασσες από το κατάρωμα της γολέτας τους κι άλλοτε πάλι κρατώντας έναν αναμμένο δαυλό για να αποκρυπτογραφήσουν μυστηριώδεις επιγραφές σε μια σπηλιά γεμάτη νυχτερίδες... Ήταν οι καλύτεροι φίλοι, έσωσαν ο ένας τη ζωή του άλλου αμέτρητες φορές, γελούσαν και συζητούσαν δίπλα στις φωτιές στα στρατόπεδα ως αργά τη νύχτα.

Αλλά όσο μεγάλωνε ο Γουίλ, τόσο περισσότερο αναρωτιόταν: γιατί δεν υπήρχαν φωτογραφίες του πατέρα του στο σπίτι ή σε κάποιο άλλο μέρος του κόσμου που να τον δείχνουν παρέα με άντρες με παγωμένες γενειάδες, πάνω σε αρκτικά έλκηθρα ή να ερευνά ερείπια θαμμένα κάτω από αναρριχητικά φυτά στη ζούγκλα; Δεν επιβίωσε κανένα από τα τρόπαια και τα περίεργα πράγματα που σίγουρα θα έπρεπε να είχε κουβαλήσει στο σπίτι; Δεν υπήρχε τίποτα γραμμένο γι' αυτόν σε κάποιο βιβλίο;

Η μητέρα του δεν ήξερε. Ένα πράγμα όμως που του είπε κάποτε σφηνώθηκε στο μυαλό του.

«Κάποια μέρα θ' ακολουθήσεις τα χνάρια του πατέρα σου. Θα γίνεις κι εσύ ένας σπουδαίος άντρας. Θα πάρεις τον μανδύα του...» του είπε.

Και παρόλο που ο Γουίλ δεν ήξερε τι σήμαινε αυτό, κατάλαβε απόλυτα την έννοιά του και ένιωσε να φουσκώνει από περηφά-

νια και προσδοκία. Όλα τα παιχνίδια του θα έβγαιναν αληθινά. Ο πατέρας του ήταν ζωντανός, χαμένος σε κάποιο άγριο σημείο της Γης, κι αυτός θα τον έσωζε και θα συνέχιζε το έργο του... Αξίζει να ζεις μια δύσκολη ζωή, αν έχεις έναν μεγάλο σκοπό σαν αυτόν να πραγματώσεις.

Έτσι, κράτησε μυστικό απ' όλους το πρόβλημα της μητέρας του. Υπήρχαν περίοδοι που ήταν πιο ήρεμη και το μυαλό της πιο καθαρό, κι ο Γουίλ φρόντιζε να μαθαίνει τα πάντα από αυτήν – πώς να ψωνίζει, να μαγειρεύει και να διατηρεί το σπίτι καθαρό–, έτσι ώστε να τα κάνει εκείνος όταν την έβλεπε μπερδεμένη και τρομαγμένη. Έμαθε επίσης πώς να κρύβεται, πώς να περνάει απαρατήρητος στο σχολείο, πώς να μην τραβάει την προσοχή των γειτόνων, ακόμη κι όταν η μητέρα του ήταν σε τέτοια κατάσταση φόβου και τρέλας, που σχεδόν δεν μπορούσε να μιλήσει. Αυτό που ο Γουίλ φοβόταν περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο ήταν πως οι κοινωνικές υπηρεσίες θα μάθαιναν κάποια στιγμή γι' αυτήν και θα την απομάκρυναν από κοντά του, ενώ εκείνον θα τον έβαζαν σε ένα ίδρυμα. Οποιαδήποτε δυσκολία κι αν αντιμετώπιζε στη ζωή του θα ήταν χίλιες φορές καλύτερη. Γιατί έρχονταν στιγμές που το σκοτάδι διαλυόταν στο μυαλό της μητέρας του και ήταν πάλι ευτυχισμένη· τότε γελούσε με τους φόβους της και τον μακάριζε που τη φρόντιζε τόσο καλά. Και ήταν τόσο πολύ γεμάτη αγάπη και καλοσύνη, που δεν μπορούσε να σκεφτεί κανέναν καλύτερο σύντροφο από αυτήν στη ζωή του και δε λαχταρούσε τίποτα περισσότερο από το να ζήσει μαζί της για πάντα.

Αλλά τότε ήρθαν οι άντρες.

Δεν ήταν αστυνομικοί ούτε κοινωνικοί λειτουργοί ούτε εγκληματίες – τουλάχιστον απ' όσο μπορούσε να κρίνει ο Γουίλ. Δεν του έλεγαν τι ήθελαν. Παρά τις προσπάθειές του να τους κρατήσει μακριά, του είπαν μόνο πως ήθελαν να μιλήσουν στη μητέρα του, που εκείνη ακριβώς την περίοδο ήταν φοβερά ευάλωτη.

Κόλλησε το αυτί του στην πόρτα, τους άκουσε να τη ρωτούν για τον πατέρα του και ένιωσε να του κόβεται η ανάσα.

Οι άντρες ήθελαν να μάθουν πού είχε πάει ο Τζον Πάρι, κι

αν της είχε στείλει κάποιο μήνυμα, τότε είχε μάθει νέα του για τελευταία φορά κι αν είχε έρθει σε επαφή με καμιά ξένη πρεσβεία. Ο Γουίλ συνειδητοποίησε ξαφνικά πόσο πολύ υπέφερε η μητέρα του και δεν άντεξε άλλο, μπήκε σαν σίφουνας στο δωμάτιο και τους ζήτησε να φύγουν.

Έδειχνε τόσο άγριος, που κανέναν από τους άντρες δεν τόλμησε να γελάσει, κι ας μην ήταν τίποτα περισσότερο από ένα μικρό παιδί. Θα μπορούσαν εύκολα να τον πετάξουν στο πάτωμα ή να τον κρατήσουν στον αέρα με το ένα τους χέρι, αλλά ήταν άφοβος και η οργή του ασυγκράτητη και απειλητική.

Έτσι έφυγαν. Φυσικά αυτό το επεισόδιο δυνάμωσε την πεποίθηση του Γουίλ πως ο πατέρας του βρισκόταν κάπου μπλεγμένος και πως μόνο αυτός μπορούσε να τον βοηθήσει. Τα παιχνίδια του δεν ήταν παιδιάστικα πλέον και δεν τα έπαιζε τόσο φανερά. Είχαν αρχίσει να γίνονται πραγματικότητες και έπρεπε εκείνος να είναι άξιος για ό,τι ήταν προορισμένος να κάνει.

Μα δεν πέρασε πολύς καιρός και οι άντρες επέστρεψαν, επιμένοντας πως η μητέρα του Γουίλ είχε κάτι να τους πει. Ήρθαν όταν ο Γουίλ έλειπε στο σχολείο, κι ενώ ο ένας την κρατούσε με τη βία στο κάτω πάτωμα, προσπαθώντας να της αποσπάσει κάποια πληροφορία, ο άλλος έψαχνε στο πάνω, τις κρεβατοκάμαρες. Εκείνη δεν είχε συνειδητοποιήσει τι ακριβώς έκαναν. Ο Γουίλ όμως έτυχε να γυρίσει νωρίς στο σπίτι και τους βρήκε, κι ακόμη μια φορά τούς κατακεραύνωσε με την οργή του και ακόμη μια φορά εκείνοι έφυγαν.

Έδειχναν σίγουροι πως ο Γουίλ δε θα πήγαινε στην αστυνομία, φοβούμενος πως οι κοινωνικές υπηρεσίες θα απομακρύνουν από κοντά του τη μητέρα του, κι άρχισαν να γίνονται όλο και πιο επίμονοι. Τελικά, διέρρηξαν το σπίτι μια φορά που ο Γουίλ είχε πάει να πάρει τη μητέρα του από το πάρκο και να τη φέρει στο σπίτι: είχε χειροτερέψει τελευταία και της είχε μπει η ιδέα πως έπρεπε να αγγίζει όλα τα ξύλα από τα παγκάκια, δίπλα στη λιμνούλα. Ο Γουίλ τη βοηθούσε να το κάνει για να τελειώνει πιο γρήγορα. Όταν έφτασαν κοντά στο σπίτι, είδε το αυτοκίνητο να

στρίβει στο στενό και, μπαίνοντας μέσα, ανακάλυψε πως είχαν διαρρήξει το σπίτι και είχαν ψάξει τα περισσότερα συρτάρια και τις ντουλάπες.

Ήξερε καλά τι έψαχναν: η πράσινη δερμάτινη θήκη ήταν ό,τι πολυτιμότερο είχε η μητέρα του ύστερα απ' αυτόν. Ακόμη και στα όνειρά του δεν επέτρεπε στον εαυτό του να την ανοίξει και, πάνω απ' όλα, δεν ήξερε καν πού τη φύλαγε. Ήξερε όμως ότι περιείχε γράμματα και πως εκείνη τα διάβαζε μερικές φορές και έκλαιγε, και τότε ήταν που άρχιζε να του μιλάει για τον πατέρα του. Ο Γουίλ υπέθεσε πως αυτή τη θήκη ήθελαν οι άντρες και αποφάσισε ότι έπρεπε να τη βρει πριν από εκείνους.

Αρχικά αποφάσισε να βρει ένα ασφαλές μέρος για να μείνει η μητέρα του. Το σκέφτηκε, το ξανασκέφτηκε, αλλά ήξερε πως δεν είχε φίλους να τους ζητήσει κάτι τέτοιο και οι γείτονες ήταν καχύποπτοι· τελικά ο μόνος άνθρωπος που πίστευε πως θα μπορούσε να εμπιστευθεί ήταν η κυρία Κούπερ. Όταν η μητέρα του θα ήταν ασφαλής κοντά της, εκείνος θα πήγαινε να ψάξει για την πράσινη δερμάτινη θήκη, θα κοίταζε τι είχε μέσα και μετά θα πήγαινε στην Οξφόρδη, όπου θα έβρισκε απαντήσεις σε κάποιες από τις ερωτήσεις του. Οι άντρες όμως ήρθαν πολύ πιο σύντομα απ' όσο τους περίμενε.

Και τώρα είχε σκοτώσει τον έναν από τους δύο.

Έτσι, θα τον κυνηγούσε και η αστυνομία.

Λοιπόν, ήταν εξαιρετικά καλός στο να περνάει απαρατήρητος. Μα έπρεπε πλέον να προσπαθήσει περισσότερο από κάθε άλλη φορά να περάσει απαρατήρητος και να συνεχίσει να το κάνει για όσο μεγαλύτερο διάστημα μπορούσε, μέχρι που είτε εκείνος θα έβρισκε τον πατέρα του είτε οι άλλοι θα έβρισκαν αυτόν. Κι αν τον έβρισκαν πρώτοι, δεν τον ένοιαζε πόσους ακόμη θα σκότωνε.

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ – II

«Μια από τις μεγαλύτερες σύγχρονες λογοτεχνικές περιπέτειες
και παράλληλα ένα υπέροχο έργο φαντασίας».

THE GUARDIAN

*Τι είναι; Φίλος ή εχθρός;
Είναι δολοφόνος.*

Ο Γουίλ σκότωσε έναν άνθρωπο και το σκάει
για να γλιτώσει. Η απόδρασή του θα τον οδηγήσει
πέρα από τα σύνορα του δικού του κόσμου, στην αλλόκοτη
ηρεμία μιας ερημωμένης πόλης, και σ' ένα κορίτσι, τη Λύρα.
Η μοίρα της είναι με έναν παράξενο τρόπο συνδεδεμένη
με τη δική του, και μαζί πρέπει να ανακαλύψουν
το πιο ισχυρό όπλο σε όλους τους κόσμους...

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΟΥΔΑΙΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΑ ΦΙΛΙΠ ΠΟΥΛΜΑΝ,
ΠΟΥ ΣΦΡΑΓΙΣΕ ΜΕ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ISBN: 978-960-274-326-3

9 789602 743263

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 01739